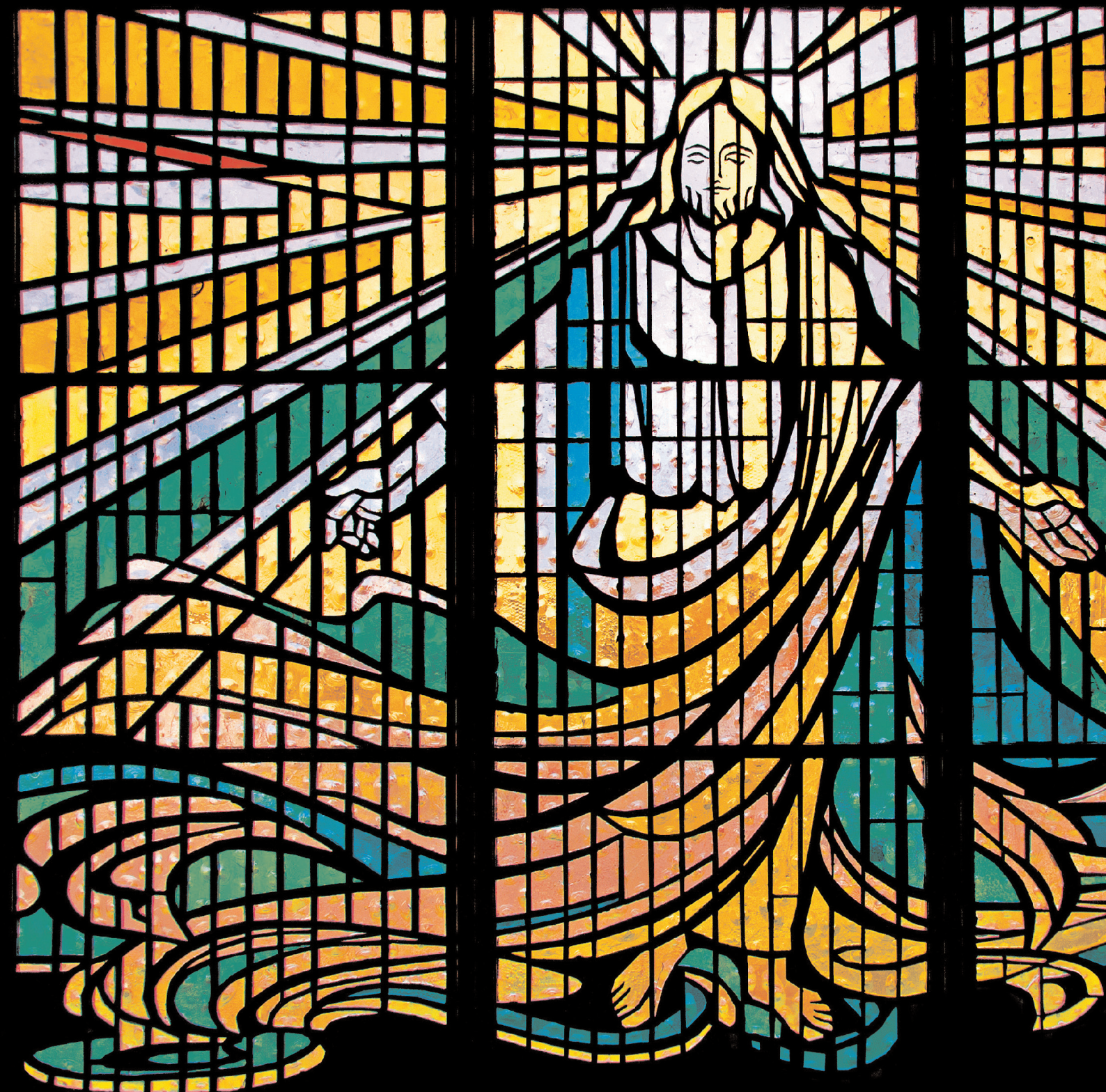

ŐSZI IMAHETI FELOLVASÁSOK

2011. október 29–november 5.

Isten megmentő **kegyelme**

AZ ADVENTIZMUS SZÍVE

Bevezetés

ELNÖKI ÜZENET

Kedves Testvérek!

Felolvasási anyagunk ezúttal az adventizmus lényegét, Isten üdvözítő kegyelmét vizsgálja. Minden egyes prédikáció a mennyei szentélyt kutatja, ahonnan Jézus közbenjárói szolgálata által a kegyelmet nyújtotta és nyújtja felénk. A szentélyről szóló üzenet nem csupán teológiai okfejtés, inkább egy személyes út, amelyen át felfedezzük és megértjük Isten kegyelmét.

Erre az útra nem a Sínai-hegytől, hanem az első édeni otthontól indulunk, és megértjük, hogy a szentély üzenete már akkor is megvolt. Az Istentől és a vele való közösségtől elválasztó bűn rettenetes belépése után a szentélyben vehetünk egy pillantást annak az Istennek a hatalmas szeretetére, aki készül eljönni, hogy közöttünk lakjon.

A szentélyben ismerhetjük meg a jó hírt, ami az Isten Báránya által végzett engesztelésről szól. Valóban számíthatunk arra, hogy amikor leginkább szükségünk van rá, a mennyei szentélyben, Közbenjárónknak köszönhetően mindig rendelkezésünkre áll a segítség. Fontos, hogy ez az üzenet jótékony hatást tegyen az életünkre a szerető és megbocsátó Isten színe előtt, míg folyamatosan formálódunk a Megváltó képére.

Kérem Istent, hogy míg e tanulmányokat olvassuk, helyesen tudjunk élni és ne féljünk Isten színe előtt! Adja az Úr, hogy a mennyei szentélyben bizonyosságot találjunk az ítélettel kapcsolatban, hiszen Isten ítélőszéke a kegyelem királyi széke!

Vágyakozva tekintünk arra az öröme, amikor majd állandóan Isten közelségében élhetünk, az Úr által helyreállított föld édeni állapotai között! Isten vezesse az életünket! Kérjük, hogy adjon soraink között ébredést és reformációt, ami elvezet a Szentlélek kitöltetésének késői esőjéhez és Krisztus közeli, második adventjéhez!

Testvéri üdvözléssel:

Ted N. C. Wilson
A Hetednapi Adventista Egyház
világszervezetének elnöke

IMPRESSZUM

Kiadja: **a Hetednapi Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (06-28) 547-360; Fax: (06-28) 452-229
Felelős kiadó és felelős szerkesztő: *Ócsai Tamás* unióelnök

A mű eredeti címe: *God's Saving Grace – The Heart of Adventism*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2011

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*
Lektor és korrektor: *Gyevainé Gerlai Krisztina*
Nyomdai előkészítés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Nyomda u. 8.
Felelős vezető: *Kovács András*

első szombat

A szentély, a kegyelem és az Éden

NEM HIÚSUL MEG ISTENNEK A NÉPÉRE VONATKOZÓ TERVE

Írta: Ted N. C. Wilson

Milyen kép jelenik meg a gondolatainkban a *szentély* szó hallatán? A Mózes idejében készített sátrat, a Salamon által emelt pompázatos templomot vagy talán azt a gyülekezetet látjuk ilyenkor magunk előtt, ahol szombatunként hittestvéreinkkel istentiszteletre jövünk össze? *Mózes első könyve* egy különleges szentélybe vezet be, ami a Föld bolygón valaha létezett leggyönyörűbb szentély volt – az Éden kertje.

Feltettük már a kérdést magunknak, hogy mi is a szentély célja? Íme, néhány lehetséges válasz: A szentély 1) az a hely, ahol az ember kapcsolatba léphet Istennel; 2) a vallás tanításának helyszíne; 3) ahol Isten kegyelmét tapasztalhatjuk; 4) menedékhely. Az Éden kertjére az összes válasz illet.

AZ ÉDEN KERTJE

Amikor Isten teremtői munkájának eredményeként létrejött a föld, csodálatos látványt nyújtott. A tökéletesség mintája volt. Mózes első könyvében így olvashatjuk: „*És látá Isten, hogy minden*

amit teremtett vala, imé igen jó” (1Móz 1:31). A tökéletes világ Isten szeretetét is kifejezte. Isten minden fára és bokorra, minden levélre és virágra ráírta szeretetét. Az élet különféle formáiban a szépség képe rajzolódott ki – a madarak, a halak és a változatos vízi világ. Isten a teremtés koronáját, az embert tökéletesnek és igaznak teremtette, a saját képére. Jelleme nemes, rosszra való hajlamoktól mentes volt, összhangban állt Isten akaratával.

Amikor az Úr elkészült a teremtés munkájával, elégedetten végignézett alkotásán. Minden olyan tökéletes volt, amilyennek csak a tökéletes Isten megalkothatta. Ellen White is ír erről a pillanatról: „Isten elégedetten nézte keze munkáját. Minden tökéletes volt, méltó isteni szerzőjéhez. És Isten megpihent, nem mintha elfáradt volna, hanem mint aki nagyon meg van elégedve bölcsessége és jósága gyümölcsével, dicsősége megmutatkozásával” (*Pátriárkák és próféták*. 21. o.).

Az új teremtés csodái között Isten újabb jelét adta Ádám és Éva iránti szeretetének. Otthont is biztosított számukra, az Éden kertjét. Itt beszélgetett az első emberpárral, az angyalok is tanít-

tották őket, akik így kezdték megérteni Isten kegyelmét. Egymástól elválaszthatatlan a teremtés tanának igazsága és az isteni kegyelem, megváltás helyes megértése. Amint a neves egyháztörténész, Philip Schaff fogalmazott: „A teremtés helyes tanítása nélkül nem lehet helyes a megváltás tanítása” (*History of the Christian Church*. New York, 1903, Charles Scriber’s Sons. 2. köt. 540. o.). Amint *Mózes első könyvének* feljegyzéséből világosan láthatjuk, az Éden nemcsak Ádám és Éva otthona, hanem egyben a szentélye is volt.

ÉDEN, AZ ISTENNEL VALÓ KAPCSOLAT SZÍNTERE

Ádám és Éva ártatlanságában szemtől szemben láthatta Istent, beszélhetett vele. Az Úr gyakran meglátogatta őket az édeni szentélyben, ők azonban fel sem mérték, hogy milyen nagy áldásban volt részük. Csak kiűzetésük után értették meg, mit veszítettek. Azután már csak az Istennel való közvetlen találkozásukra élénk emlékeit felidézve állhattak meg imádni az Urat az Éden kapuja előtt, de nem léphettek be egykori szen-

télyükbe a lángoló pallossal elzárt kapun, nem tapasztalhatták újra annak az örömét, hogy Isten arcát láthassák. Az Éden szentélyében nyert korábbi tapasztalataikban attól fogva sem ők, sem utódaik nem részesülhettek, majd csak az újjáteremtett földön áll ismét helyre a kapcsolat kezdeti szintje.

ÉDEN, A VALLÁS TANÍTÁSÁNAK HELYSZÍNE

Ellen White szerint „Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában” (*Pátriárkák és próféták*. 24. o.).

A nap, a hold és a csillagok Alkotója megismertette velük a természet törvényeit és azok működését. Emellett azonban még más dolgokat is meg kellett tudniuk, amelyek közvetlenül érintették életüket. Isten angyalokat küldött, hogy beszéljenek nekik a nagy küzdelemről. Hallottak Luciferről is, lázadásáról Isten, azaz törvénye és kormányzata ellen. Az angyalok elmondták, hogyan űzte ki az Úr a mennyből Lucifert, aki akkor az

Éden szentélyében tartózkodott. A földön Ádám volt Isten képviselője, mondhatni az alkirály, Lucifer tehát minden bölcsességét és ravaszságát latba vetette, hogy megtévessze Ádámot és így bűnbe vigye, majd megkaparintsa posztját. Úgy érvelt, hogy ha ezt eléri, a föld az övé lesz, aminek következtében felállíthatja itt országát, Isten országa és törvénye ellenében.

Ádám és Éva bizonyára megborrongott, amikor megértette az angyalok szavait. Azt azonban akkor még nem ismerték fel teljesen, hogy éppen az lesz Isten változatlan szeretetének újabb bizonyítéka, ahogyan megoldja majd a nagy küzdelmet (lásd i. m. 7. o.). Ádám bukása után a nagy küzdelem pontosan azon a térfélen dőlt el, amit Lucifer, a nagy csaló sajátjának kiáltott ki, amikor elfoglalta Ádám helyét.

Ádám és Éva az édeni szentélyben kapott tanítás részeként bepillantathott a nagy küzdelembe. „Ez úton fontos eseményeket nyilatkoztatott ki Ádámnak az emberiség történelméből – kezdve az Édenben elhangzott ítélettől – az özönvízig, és tovább, Isten Fiának első adventjéig” (i. m. 41. o.).

Létfontosságú volt, hogy Ádám és Éva megértse, honnan ered a nagy küzdelem: Lucifer nem volt hajlandó engedelmeskedni Isten törvényének. Amikor fellázadt Isten törvénye ellen, valójában Isten uralma ellen lázadt. Az angyalok gondosan elmagyarázták az első emberpárnak „Sátán bukásának történetét, és azt, hogy az ő elpusztításukat tervezte. Megismertették velük a mennyei kormányzat jellegét, amely kormányzatot a gonoszság fejedelme megpróbált megdönteni” (i. m. 26. o.).

Az első emberpárnak meg kellett még ismernie Isten törvényének természetét – ami szintén szeretetének a kifejezése. Azt is fontos volt még megérteniük, hogy a világegyetem többi lakójához hasonlóan ők is próbaidőt kaptak. Boldogságuknak az volt a feltétele, hogy engedelmeskednek Isten törvényének. „Az engedelmisség életet jelentett, az engedetlenség pedig pusztulást” (i. m. 27. o.). Azt is meg kellett érteniük, hogy a teremtmények Isten törvénye iránti engedelmsége mutatta be a szeretetüket és hálájukat mindazért, amit az Úrtól kaptak. „Tökéletes és állandó engedelmisség volt az örök boldogság fel-

tétele” (i. m. 23. o.). Ádámnak és Évának ezt tudnia kellett, és az édeni szentélyben minden fontos részletet meg is ismerhettek.

ÉDEN, A MENEDÉKHELY, AHOL MEGTALÁLHATJUK ISTEN KEGYELMÉT

Ádám és Éva számára az Édenkert szentélye menedékhely volt. Lucifer a romlásukra tört, de nem félközhetett másutt a közelükbe, csak a jó és a gonosz tudása fájánál. Az Édenkert lakói mindaddig biztonságban tudhatták magukat, amíg elkerülték azt a fát. A kert többi részében Lucifer nem eredhetett a nyomukba, másutt nem kísérthette őket, hogy elforduljanak Teremtőjüktől. Gonosz terve elöl az Éden menedékhely volt.

A tiltott fára vonatkozó isteni parancs félreérthetetlenül hangzott: „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17). Amint azonban tudjuk, Éva eltávolodott a menedéktől és áldozatul esett Lucifer megtévesztéseinek. Amikor Ádám szembesült azzal, hogy elveszítheti szeretett feleségét, inkább követte őt Isten parancsának megszegésében, aminek következtében az emberiség a bűn fogságába került.

Isten azonban nem hagyta magára az embert. Ekkor vált az édeni szentély a megváltó kegyelem kihirdetésének színhelyévé. „És ellenségeskedést szerzek – mondta Isten Lucifernek – közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15). Isten megerősítő kijelentése előre vetítette a mózesi szent sátorban és a Salamon templomában végzendő áldozati rendszer szolgálatait. A sarok mardosása utalt a Jézus kereszthalálára mutató állatáldozat rendszerére. A fejre taposás azt fejezte ki, hogy milyen sors vár a bűnbakra az engesztelés napján. Ezzel Isten arról biztosított, hogy végül Lucifer elpusztul és nem lesz többé halál.

Az édeni szentélyben Isten elkezdte bemutatni a tervét, amit azért hozott, hogy megváltsa az emberiséget és véget vessen a bűnnek. Lucifer úgy akarta beállítani Istent, mint akit csak a saját dicsősége és önnön vágyainak a teljesítése foglalkoztat. Az Éden kertjében azon a

rettenetes napon ez a kérdés került előtérbe: Vajon az Atya és a Fiú szereti-e annyira az emberiséget, hogy képes legyen az önmegtagadásra és önfeláldozásra az emberiségnek Lucifer karmából való megmentése érdekében (lásd i. m. 44. o.)? 1Móz 3:15 versében a válasz erőteljes IGEN! Ezt a választ pedig megerősítette és beteljesítette Jézus, amikor a kereszten felkiáltott: „Elvégeztetett!”

Isten a teremtéskor csak egy kevéssel tette Ádámot és Évát kisebbé az angyaloknál, ám az emberiség helyreállítására vonatkozó terve csodálatos ígéret azoknak, akik hűségesek maradnak az Úr-hoz: „Akik Krisztus erejével győznek Isten és az ember nagy ellensége felett, a mennyi udvarban a soha el nem bukott angyalokénál magasabb helyet foglalhatnak majd el” (Ellen G. White cikke, *General Conference Bulletin*. 1899. ápr. 1.). Dühödtté féltékenységében Lucifer az emberiség elpusztításának tervét forralta. Ádám és Éva boldogságban élvezte Isten szeretetét, emiatt Lucifer nyomorultul érezte magát, tisztában volt vele, hogy örök megsemmisülés vár rá. Miután Ádám bűnbe esett, Isten elzárta a vele való közvetlen kapcsolattól, kiűzte őket az Édenkert szentélyéből. Lucifer ekkor elhatározta, hogy a jövőben Ádám leszármazottait távol tartja minden olyan szent helytől, ami a helyreállítás lehetőségét kínálja.

ÖSSZEFOGLALÁS

Ádám és Éva édenkerti tapasztalatából sok tanulságot levonhatunk. Először is, Isten az első emberpár iránti szeretetből mindent megtett azért, hogy életüket boldoggá tegye, és most hozzánk is szeretettel viszonyul. Szeretetének bizonyítéka, hogy Fiát adta az emberiségért. Tekintettel Isten értünk hozott áldozatára és a ránk váró ítéletre, nagyon fontos, hogy megtegyük azt, amire az ószövetségi szentélyek tanítanak. Meg kell aláznunk magunkat Teremtőnk és Megváltónk színe előtt, és fontos, hogy őszinte ébredés, reformáció által keressük vele az élő kapcsolatot. Üdvösségünk és minden szükségletünk tekintetében maradéktalanul Krisztusra kell támaszkodnunk. Krisztus kegyelme és a bennünk lakozó Szentlélek által nagyszerű kiváltságunk lesz, hogy láthatjuk a kertet, Ádám és Éva egykori otthonát,

sőt be is léphetünk! Igazi kiváltság Isten ereje által hirdetni a hármasszangyal üzenetet, majd látni a végső beteljesedését annak az isteni tervnek, amit azért hozott az Úr, hogy gyermekeit visszavigye jogos, édeni, új otthonukba.

MEGBESZÉLENDŐ

kérdések

1. Minden szempontból tökéletes volt az Isten által megteremtett világ. Vajon mi hiányozhatott leginkább Ádámnak és Évának, miután el kellett hagyniuk a kertet?
2. Vajon gondolt Isten valaha arra, hogy elfordul a bűn által megromlott teremtményeitől? Ha igen, miért? Ha nem, miért nem?
3. Milyen szempontból példázta az Éden kerje azt, amit Isten eltervezett népe számára? Mi az, amit a leginkább várunk az Édenre gondolva?

Ted N. C. Wilson
a Hetednapi Adventista Egyház
világszervezetének elnöke

A két kert

A BŰN ÉS A KEGYELEM TALÁLKOZÁSÁNAK HELYE

Írta: Dr. William G. Johnsson

Üdvösségünket Isten adja, aki annyira szeret, hogy megváltásunkért semmilyen erőfeszítést nem tart túl nagyknak. A legnagyszerűbb történet, ami valaha elhangzott, beszámol a jó és a gonosz közötti küzdelemben véghezvitt üdvözítő tevékenységéről – ez valóban a korszakok legnagyobb drámája!

E történetben a legfőbb eseményeknek két kert a színtere. Az első kertből indult el a bűn, a veszteség, a szegény és a halál. A másodikból reménység, öröm és élet árad.

Az első kertet Isten tervezte. Csodaszép, tökéletes volt az Éden kertje. Isten ebbe a hibátlan környezetbe helyezte az első embereket, akiket saját kezével formált meg (1Móz 2:8-9), akikkel kapcsolatot tartott. Az Édenkert igazi Paradicsom volt, az ártatlanság Paradicsoma. Ádám és Éva büntelenségben élt, szinte gyermekként. Még nem fejlődött ki a jellemük: még nem választottak. Hamarosan azonban válaszütt elé kerültek.

A GONOSZSÁG BELÉPÉSE

A kert nyugodt felszíne alatt egy gonosz lény ólálkodott. Ádám és Éva még soha nem tapasztalta a gonoszsgot, ám az nem volt messze tőlük – sosincs messze! Az gyakor Luciferként, hajnalcsillagként

ismert bukott angyalból Sátán, a csaló lett, aki csak a kedvező alkalomra várt.

Nem tudjuk, hogy ősszüleink meddig éltek a kertben. Annyi azonban biztos, hogy egy nap árnyék vetődött a Paradicsomra. Sátán a csodaszép kígyó mint médium által felvillantotta előttük egy olyan új élmény lehetőségét, aminek köszönhetően szerinte hasonlóvá válhatnának Istenhez.

Isten az engedelmesség egyszerű próbáját rendelte el: „A kertnek minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17). A kígyó azonban ezt mondta: „Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonoszknak tudói” (1Móz 3:4-5).

Sok év telt el, de a kísértő még ma is éppen ilyen módon közeledik az emberekhez. Dicsőíti, jónak tünteti fel az engedetlenséget, az Isten parancsolataihoz való ragaszkodást pedig unalmasnak állítja be. Izzalmakkal, új élményekkel kecsegtet. Leplezi a romlás útját, amire rá akar vezetni, pedig ezen az úton mindenütt nyomorban vergődő részek és haldoklók hevernek.

Az ördög mindig kételyt akar ébreszteni. A saját jellemtulajdonságait vetíti ki Istenre, és úgy tesz, mintha az ő

jelleme olyan lenne, mint amilyen a valóságban Istené. Isten csak azt akarja, ami számunkra a legjobb; semmit nem tart távol tőlünk, ami az egészségünkhöz és a boldogságunkhoz vezet. Sátán azonban olyan mérgező csomagot kínál, ami kívülről vonzónak látszik, ám végül csak lealacsonyít és megront.

Sátán „hazug és hazugság atyja” (Jn 8:44). „Bizony nem haltok meg” – jelentette ki Ádámnak és Évának, noha ez óriási hazugság volt. Meghaltak és az utódaik is sorra követik őket.

„Olyanok lesztek mint az Isten” – ígérte, ám ezt az ígérte nem tudta betartani. A mennyben ő maga is megpróbált olyan lenni, mint Isten (Ézs 14:13; Ez 28:2-5), de önámítása miatt kiűzetett a mennyből.

Egyedül Isten lehet Isten. Ő a Teremtője mindennek, úgy az angyaloknak, mint az embereknek. A teremtményből semmiképp nem válhat teremtő. Isten az embert a saját képére formálta, hogy benne éljenek és szeretetből engedelmeskedjenek neki. Csak Istenben tudhatjuk meg, kik is vagyunk valójában. „Magadnak teremtettél, ó Uram, a szívünk mindaddig nyugtalan, amíg békére nem lelünk Benned” – fogalmazott találóan Augustinus.

A bűn értelmetlen, a legnagyobb örütség. A lehetetlenség felé tör – hogy olyaná legyen, mint Isten. Figyelmen

kívül hagyja a tényt, hogy Isten volt az, aki életet adott nekünk, és tőle függ minden lélegzetvételünk.

Mégis hány és hány ember jár ma az első emberpár lábnyomában! A legtöbben hallgatnak a kísértő megtévesztésére, hogy „olyanok lészték mint az Isten”, számúzik Istent a gondolataikból, tagadják létezését és nyíltan elutasítják Őt.

A BŰNESET KÖVETKEZMÉNYEI

A bűneset következményei szinte azonnal kezdtek megmutatkozni. Az első emberpáron a kezdeti örömmámor után azonnal szégyenérzet vett erőt (1Móz 3:7). Amikor meghallották, hogy Isten közeledik a kertben, előfogta őket a bűntudat, ezért megpróbálták elrejtőzni (8. vers). Isten elől azonban ők sem bújhattak el jobban, mint ma mi. Engedetlenségükért kezdtek egymásra hárítani a felelősséget: „Az asszony, akit mellém adtál vala, ő ada nekem arról a fáról, úgy evém” (12. vers) – panaszkodott Ádám.

Ismerős? Hibáztass bárkit, hibáztasd akár Istent, csak ne ismerd el a vételkedet! Éva is hasonlóképpen szól: „A kígyó ámitott el engem, úgy evém” (13. vers). Így próbálta mentegezni magát.

Mások okolására és önmaguk igazolására tett próbálkozásaik olyan átlátószóak voltak, mint a fügefalevelek, amelyeket magukra aggattak, hogy mezítelenségüket eltakarják. Ma is sok a fügefalevel-szerű mentegetőzés és kifogás.

Az Úr felvázolta előttük, hogy milyen jövő vár rájuk. El kell hagyniuk a Paradicsomot és fárasztó munkával töltik az életüket. Attól kezdve a természet tövist és bogáncsot terem. Éva fájdalommal szüli meg gyermekeit. Végül pedig, miután egész életükben küszködtek, hogy homlokuk verítékével megszerezzék a mindennapi betevő falatot, visszatérnek a porba, amiből Isten megformálta őket (16-20. versek).

John Milton az *Elvesztett Paradicsom* című epikus költeményének vége felé megindítóan írt az Édenben eltöltött utolsó perceikről:

„Előttük a Világ, hol nyughelyet lelnek, s vezérük lesz a Gondviselés. Kéz kézbe, lassu vándorlépteik magányban az Édenen át vezetnek.”

(Jánosy István fordítása)

ISTEN MEGMENTŐ TETTE

Isten azonban nem hagyta reménység nélkül Ádámot és Évát. Ugyan számúzte őket az Édenből, de színe elől nem! Bárhová is viszi őket életük útja, az Úr mindig velük lesz.

A jövőre vonatkozóan is megígért nekik valamit. Amikor még a kertben voltak, Isten így szólt a kígyóhoz: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15).

Ez az „ellenségeskedés” nem természetes emberi reakció, hanem valami, amit Isten adott belénk – a kegyelem munkálkodása.

Ellen White így írt: „Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az ember örökre Sátán foglya maradna; olyan szolga, aki mindig készségesen teljesíti Sátán parancsát. De a lélek új alapelve harcra támaszt ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitorlót elutasítsa. Azok, akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik” (*A nagy küzdelem*. 450. o.).

A kegyelem munkája az asszony Magva – Jézus Krisztus – eljövételével ért tetőfokára. Bűntelen élete és szeretettel végzett szolgálata végén Jézus imádkozni ment egy kertbe, a Gecsemáné kertjébe.

Ezt a kertet emberek ültették, nem Isten, és a Mester kedvenc pihenőhelye volt. Földi életének utolsó csütörtök estéjén, amikor már várta a keresztt, Jézus ismét odament az Atyával küzdeni.

Az egész világ minden bűnének súlya ránehezedett, Jézus pedig így könyörgött: „Atyám! ha lehetséges, müljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te” (Mt 26:39). „És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak” (Lk 22:44).

A kertben az emberiség sorsa volt a rét. Jézus kimondhatatlanul vágyódott legközelebbi barátai támogatására, de ők mind mélyen aludtak. A Mester egye-

dül itta ki a bánat poharát. Még más is volt ott a kertben, ugyanaz a csaló, aki az Édenben is járt. Ezúttal Jézust kísértette, hogy fordítson hátat küldetésének, a világ megmentésének. Nem érdeklődik meg! Egyikük sem törődik veled. Nézz rájuk – mind alszanak!

Az első emberpárral ellentétben Jézus nem volt hajlandó hallgatni a rosszakaratú lény hangjára, a kétségnek semmi szín alatt nem adott teret. Elfogadva az Atya kezéből a keserű poharat, indult a Golgotára.

A két kert még most is arra készlet, hogy imádkozva gondolkodjunk el üdvösségünk áráról! Ott láthatjuk, megnyit vesztettünk, de azt is, hogy milyen hatalmas Urunk kegyelme! Ellen White arra biztat, hogy hasonlítsuk össze „az Éden kertjét, ahol az engedetlenség szörnyűséges szégyenfolta esett... a Gecsemáné kertjével, ahol a világ Megváltója emberfeletti haláltusát állt ki, amikor az egész világ bűneinek terhe gördült a vállára” (1892. 1. kézirat).

Halleluja! Milyen hatalmas a Megváltó!

MEGBESZÉLENDŐ kérdések

1. Mi volt Sátán első hazugsága, amit Ádámnak és Évának mondott, és hogyan visszhangzik ez ma is a környezetünkben?
2. A bűn következményei közül – gonoszság, betegség, szegénység, megromlott állapotok – melyek nehezítik meg leginkább az életünket most? Minek a segítségével tarthatunk ki küzdelmeinkben?
3. Jézus egészen a haláláig az emberek áldására élt. Gyülekezetünk hogyan szolgálja mások javát?

Az őszi imabeti felolvasási anyagot a bevezető és záró cikkek kivételével Dr. William G. Johnson írta, aki nyugdíjba vonulása előtt hosszú ideig volt az *Adventist Review* és az *Adventist World* magazinok főszerkesztője. Jelenleg a Generál Konferencia elnöki tanácsadójaként szolgál.

hétfő

Megmentő jelenléte

JÉZUS NEMCSAK ELMONDTA, HOGYAN KELL ÉLNI,
DE SAJÁT ÉLETÉVEL BE IS MUTATTA

A Biblia egyik legcsodálatosabb igazsága, hogy Isten nemcsak kész volt népével lakozni, hanem közöttünk akar lenni. Ő a menny és a föld Alkotója, mégis az a vágya, hogy kapcsolatban legyen saját kezével formált teremtményeivel.

„Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét” (Ézs 57:15).

Ma az ateizmus kifejezetten harcias. Azelőtt aki nem hitt Istenben, csendben kételkedett, ma viszont agresszíven hirdetik, hogy nincs Isten, szidják a keresztényeket és a hit minden követőjét. Az ateizmus fő hangadói között tartják számon Richard Dawkins, Christopher Hitchenst, Sam Harrist és Daniel Dennettet. Érdekes módon Anthony Flew-t, aki ötven éve felvázolta az ateizmus programját, élete későbbi részében a filozófiai gondolatok vezették megtérésre. Társai számára botrányt jelentett 2007-ben megjelent könyve, aminek címe: *There Is a God: How the World's Most Notorious Atheist Changed His Mind* (Van

Isten: Hogyan változott meg a véleménye a világ leghírhedtebb ateistájának).

Am akik személyes Uruként és Megváltójukként ismerik Jézust, azoknak nincs szüksége Flew és társai érveire, még ha bizonyos összefüggésben valóban segítséget is jelenthetnek. *Tudjuk*, hogy van Isten, mert ismerjük; Ő a Barátunk!

„Ő sétál velem, beszél velem, Elmondja, hogy az övé vagyok.

Találkozásaink örömét

Más nem ismeri igazán.”

(C. Austin Miles: *In the Garden*)

Mózes első könyvétől A jelenések könyvéig az egész Biblia arról tanúsodik, hogy Isten örömét leli az emberekkel való barátkozásban. A kertben sétált, beszélgetett Ádámmal és Évával. Ábrahámmal és a többi pátriárkával is sétált, beszélgetett. Amikor pedig a tizenkét törzset kivezette Egyiptomból, egészen a Sínai-hegy lábáig, meghagyta Mózesnek: „*És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam*” (2Móz 25:8).

Az izraeliták látták és hallották a vilámlást, mennydörgést és a szent hegyről felharsanó kürtszót. Tudták, hogy

Jahve valóságos, hiszen ott volt a Sínai-hegyen, és rettegtek. Isten pedig arra vágyott, hogy közel lehessen hozzájuk, magához vonja őket. Ezért kész volt egy sátorban lakozni.

Isten bemutatta Mózesnek a szentély mintáját, az izraeliták pedig a minta szerint pontosan elkészítették a sátrat. Gyönyörűen kidíszítették arannyal, ezüsttel, drágakövekkel és színes szőttekkel. A sáturnak hordozhatónak kellett lennie, ezért viszonylag kicsi volt. A szentek szentje kockaformájú volt, aminek egy oldala 10 könyök (kb. 5 méter) hosszú volt; a szentély kétszer akkora volt, 20x10 könyök (10x5 méter).

Gondoljunk csak bele! A mennyei Felség, a világegyetem Teremtője leereszkedik, hogy egy sátorban lakozzon!

ISTEN JELENLÉTÉNEK SZIMBÓLUMA

A szentély volt a szíve az izraeliták közösségi életének. Erre tekintve tartották magukat Isten kiválasztott népének. A szentély *menedékhely* volt. Az Úr jelenléte, a shekina dicsősége ott mutatko-

zott meg, a szentek szentjében, a kérubok között. A nép biztonságban tudhatta magát, bármilyen ellenséggel is találták szemben magukat, mert a szent sátor közöttük volt, a vándorlás idején pedig előttük járt.

Évszázadokkal később, már az Ígéret Földjén való letelepedésük után továbbra is a szentélyt tekintették menedék-helynek, ahogy a zsolttáros imája is mutatja: „Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged” (Zsolt 20:3).

A szentély a tanítás helyszíne is volt. Mózes rendszeresen kiment a sátorhoz, hogy ott beszéljen Istennel, az Úr pedig tanácsolta, hogyan vezesse a népet. Miután Mózes visszatért a táborba, az arca annyira ragyogott, hogy az emberek nem tudtak ránézni. „Mikor pedig elvégzte Mózes velük a beszédet, leplet tón orcájára” (2Móz 34:33).

A szentély volt az isteni vezetés helyszíne is. Mindaddig, amíg Izráel népe a pusztában tartózkodott, nappal felhő nyugodott a sátor felett, éjjelente pedig tűzoszlop ragyogott. Amikor a felhő-vagy a tűzoszlop felemelkedett, a nép táborot bontott, és követték, amerre ment. Ha a felhő- vagy tűzoszlop megállt, a nép táborot vert. „Az Úr pedig megy vala előttük nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehesenek” (2Móz 13:21).

A szentélyben tartották az istentiszteletet. Vallási szempontból az izraeliták számára az évet ünnepek sorozata határozta meg – a páska, a kénék, a kürtzengés, az engesztelés napja és a sátoros ünnep –, amelyek mindegyikében kulcsszerepe volt a szentélynek.

Végezetül pedig, a szentély a bűnbocsánat helye volt. A bűnös elhozta az áldozatát – egy bárányt, egy kecskét, egy madarat –, hogy a pap bemutassa engeszteléséért. Az emberek a szentélyben nyerhettek bűnbocsánatot.

Nem is csoda, hogy az izraeliták számára olyan különlegesen fontos volt a szentély. Amikor jóval később, idegen hadak megszenteltelenítették a pusztai sátrat felváltó templomot, a nép számára ez volt a legnagyobb veszteség, az elképzelhető legnagyobb csapás (lásd Zsolt 74:1-7).

Ma nincs olyan földi szentélyünk, ahol láthatnánk Isten jelenlétét, mégsem vagyunk hátrányos helyzetben.

Megvan a mennyei szentély, ahová hit által beléphetünk (Zsid 10:19-22). És ott van Jézus. Isten, aki vágyott rá, hogy a tizenkét törzs között lakozzon, ezért megparancsolta nekik a szent hajlék építését, még tovább is ment – sokkal, de sokkal tovább! Emberi alakot öltött, hús-vér emberré vált, közülünk valóvá lett!

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk – hangzik Ézsaiás próféciája – és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeesség fejedelmének” (Ézs 9:6)

Róla írta a szeretett tanítvány, János: „És az Ige testté lett és lakozék [szó szerint: sátrat vert] mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét...), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14). Az Ember, akiből hiányzott mindaz, amivel az emberek általában magukra irányítják a figyelmet – gazdagság, hírnév, hatalom, nagy műveltség, befolyás –, volt a testet öltött Isten, Immánuel, „Velünk az Isten” (Mt 1:23).

Jézus a nagy Főpapunk, aki értünk végzi szolgálatát a mennyben. A mennyei szentély, amit nem emberi kéz készített, és ami sokkal káprázatosabb, mint amit elképzelhetnénk, az az igazi szentély, a minta, amire a pusztai szent sátor csak emlékeztetett – „a mennyei dolgok ábrázolata... és árnyéka...” (Zsid 8:5).

E szentéllyel és Jézus ott végzett szolgálatával a későbbiekben még foglalkozunk. Miként Izráel népe a pusztai sátorban értette meg, hogy Isten kiválasztott népe lett, mi is feltekinthetünk nagy Főpapunkra, hogy nála menedéket, tanítást, vezetést, bűnbocsánatot találjunk és imádatlal fordulhassunk hozzá.

És ez még nem minden! Jézus csak egy rövid ideig, harminchárom évig lakozott közöttünk, ám mielőtt elment, megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót, a Szentlelket: „Nem hagylak titeket árváku; eljövök tihozzátok” (Jn 14:18).

A Szentlélek folytatja tovább Jézus szeretetből fakadó szolgálatát. Ő az, aki minden igazságra elvezet (Jn 16:13), emlékeztetünkbe idézi Jézus tanításait (Jn 14:26), megfeddi a világot a bűn, az igazság és az ítélet tekintetében (Jn 16:8-11). A legjobb azonban, hogy velünk van!

Nem kell egy templomba elmenünk, hogy megtaláljuk Istent. Nem kell távoli kegyhelyekre zarándokolnunk, hogy Isten jelenlétének megnyilvánulá-

sát lássuk. Isten már itt van! Isten velünk van!

Közvetlenül mennybemenetele előtt Jézus megígérte: „*ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20). Pál apostol erről tanúskodott: „*Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem*” (Gal 2:20).

Kedves Barátom! Te is el tudod mondani magadról, amit Pál kijelentett? Tudod, hogy Jézus benned él? Veled van, ahogy megígérte? Réges-régen Mózes így imádkozott: „*Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e földnek színén van*” (2Móz 33:16). Dávid is hasonlóan könyörgött: „*Ne vess el engem a te orcád elől*” (Zsolt 51:13).

Ha eddig menekültél Isten elől, mondd el Dávid imádságát! Isten veled akar lakni. Komolyan vágyódik arra, hogy megismerd üdvözítő jelenlétét. A menedéked, a vezetőd, a tanítód, a Megváltód, az Urad akar lenni!

MEGBESZÉLENDŐ

kérdések

1. Környezetünknek a földi szentély öt felsorolt tulajdonsága közül – menedék, tanítás, isteni vezetés, istentisztelet és bűnbocsánat – melyikre van most a legnagyobb szüksége? Hogyan tudjuk ezt biztosítani?
2. Mennyiben lenne más az életünk, ha valóban igyekeznénk követni Jézus földi szolgálatának példáját?
3. A Szentlélek szolgálata hogyan mutatkozik meg egyéni és közösségi életünkben?

kedd

Az Isten Báránya

EGYEDÜL Ő ADHATJA MEG AZT, AMIRE SZÜKSÉGÜNK VAN

„**M**ásnap látá János Jézust öbozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29)!

Jézus küldetésének a lényegére világított rá Keresztelő János kijelentése. Túl mindazon, aminek az elvégzéséért jött – bemutassa Isten jellemét, megkeresse és megváltsa az elveszetteket, örömet hirdessen stb. –, Jézus azért jött, hogy Ő legyen a bűnért való isteni áldozat.

Jézusnak már a neve is megmutatta, hogy mi volt szolgálatának legfőbb célja. Még születése előtt az Úr angyala megjelent Józsefnek, aki eljegyezte Máriát. Ezt mondta neki: „Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből” (Mt 1:21).

Jézus a Józsué héber név görög változata, a jelentése pedig az, hogy „az Úr megszabadít”. Később a nevéhez kapcsolódott a „Krisztus” cím is, ami azt jelenti: „a Felkent”, azaz „a Messiás”. Amikor tehát azt mondjuk: „Jézus Krisztus”, nem mást mondunk, mint azt, hogy

Megváltó-Messiás vagy az üdvözítő Messiás. Sajnálatos módon azonban Jézus Krisztus nevét ma emberek milliói csupán közönséges felkiáltásban használják. Mennyire nincsenek tudatában e szavak valós jelentésének, amikor nevét „hiába felveszik”! Így próbálja meg elterelni a figyelmet Jézus üdvözítő munkájáról a gonosz, aki a jó és a rossz közötti nagy küzdelemben Jézus pokolbéli ellenfele.

ISTEN SZÁNDÉKA

Jézus azért született, hogy majd meghaljon. Szinte minden ember számára az élet drámájában a halál az utolsó, szomorú fejezet, Jézussal azonban más volt a helyzet. A halála volt földre jövetelének betetőzése. Halálával kellett megmentenie a világot. „És én, ha felemeltem e földről, mindeneket magamhoz vonszok” (Jn 12:32) – mondta Jézus. „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemelnetnie. Hogy valaki hiszen öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15).

Elképzelhető lett volna, hogy követői szégyenkeznek Jézus halála miatt, hiszen a keresztre feszítés volt a legszörnyűbb halálnem: lassú, gyötrelmes, nyilvános helyen végrehajtott kivégzési mód volt. A Római Birodalomban ezzel büntették a legelvetemültebb bűnözőket, de római polgárt nem ítéltettek keresztre feszítés általi halálra. Jézus nem volt római polgár, ezért megfeszíthették. Milyen mélyre ereszkedett a Megváltó üdvösségünk biztosításáért! Ezért írta Pál apostol: „megalázta magát, engedelmes léven haláláig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:8).

Az öskeresztények azonban nem szégyenkeztek. Sosem próbálták titkolni, hogyan is halt meg Jézus. Nem pironkodtak, nem mentegetőztek miatta, inkább bátran hirdették: „a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez tielőttetek épségben” (ApCsel 4:10). „Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot” (1Kor 1:22-23).

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak” (Gal 6:14).

Ellen White így írt Jézus megváltói munkájáról: „Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amilyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetde a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, »... és az Ő sebeivel gyógyulánk meg« (Ézs 53:5) (Jézus élete. 16-17. o.).

HAMIS VÁRADALMAK

Jézus tanítványai nem értették meg azonnal a Mesterük halála mögött meghúzódó isteni szándékot. Amikor Keresztelő János Isten ihletésére kijelentette: „Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29), a hallgatói bizonyára azon tűnődtek, hogy vajon mit is érthetett ezen. Jézus földi szolgálata alatt a tizenkét tanítvány mindvégig azt várta, hogy majd politikai Messiásként lép fel, megszabadítva a zsidókat a gyűlölt rómaiak igájából. Felfoghatatlan volt számukra, amit Jézus arról mondott, hogy Jeruzsálemben hamarosan elérkezik szenvedésének és halálának ideje (Mt 16:21-23; 20:17-19).

Követői csak feltámadása után eszméltek rá, hogy mit is jelentett a kereszt Isten szándéka szerint. Az Emmaus felé vezető úton kezdett derengeni a fény: „És ő monda nekik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden írásokban, amik öfelőle megíratnak” (Lk 24:25-27).

A Golgota fényében világosabban értjük azokat az őszövétségi szakaszokat is, amelyek máskülönben érthetetlenek, sőt zavaróak lennének. A szentélyszolgálatokkal kapcsolatban például: Miért volt szükség annyi ártatlan állat leölésére? Miért kellett annyi vérontás? Viszont ha a keresztet át tekintünk vissza az áldozati rendszerre, megértjük, hogy Isten a tanítás szándékával rendelte el. Megtanította az izraelitákat

arra, hogy milyen végtelen nagy árat kell fizetni a bűnért, tehát ne vegyék könnyedén! A bűn problémáját csak úgy lehet megoldani, ha azért valaki az életével fizet, ahogy A zsidókhöz írt levél is egyértelműen kifejezi: „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” (Zsid 9:22).

A pusztai sátorban, majd később a templomban egy meghatározott időre és helyre összpontosult a kegyelem általi megváltás. Aki megbánta a bűnét, nyugalmat talált, ha azt tette, amit az Úr elrendelt, nem pedig a saját feje után ment.

Végeredményben azonban az állatáldozat nem biztosíthatta a megváltást. „Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket” (Zsid 10:4). Egyedül az Isten-ember, Jézus Krisztus halála volt a megoldás a bűn problémájára. Tehát csakis az Isten Bárányának áldozata révén működhetett az engesztelés rendszere a bűnbánó bűnösök által áldozatként bemutatott bárányok és egyéb állatok esetében, amelyek Jézus áldozatára mutattak előre.

A Golgota révén kezdhetjük megérteni azt a bámulatos, ugyanakkor zavarba ejtő történetet, amit Mózes első könyve 22. fejezetében találunk – Ábrahám és a fia, Izsák a Mórija hegyén. E történet hallatán a Biblia zsidó és keresztény olvasói is feszengetek, ugyanis Jahve arra utasítja az idős apát, hogy „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondándok néked” (2. vers).

Hogyan adhat ilyen parancsot a szeretet Istene, ami úgy hangzott, mint a Kánaán földjén lakozók által imádtott valamelyik pogány istenség kijelentése. Az ott élő népek emberáldozatokat is bemutatnak, Jahve azonban szigorúan megtiltotta Izrael népének, hogy ördögi szokásaikat utánozzák: „A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevet. Én vagyok az Úr” (3Móz 18:21).

Ábrahámnak bizonyára törként hasonlított a szívébe ez a parancs, mégis valahogy volt elég hite ahhoz, hogy elinduljon. Nem értette az egészet, de már túl hosszú ideje járt Istennel ahhoz, hogy most ne engedelmességen neki. Amikor fia feltette neki a lelkébe hasító kérdést: „Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány?”, Ábrahám ezt felelte: „Az Isten majd gondoskodik az

égő áldozatra való bárányról, fiam” (1Móz 22:7-8).

És Isten valóban gondoskodott. Amikor Ábrahám kést emelt a fiára, az Úr angyala megálljt parancsolt neki. „És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szővevényben” (13. vers). A kos mindvégig ott volt, de a fájdalmak között vergődő apa túlságosan elgyötört volt ahhoz, hogy észrevegye.

Ábrahám a „Jehova-jirje” nevet adta ennek a helynek, ami azt jelenti, hogy „az Úr majd gondoskodik”. Majdnem ezer évvel később Salamon ugyanarra a helyre, Mórija hegyére építette fel a templomot (2Krn 3:1), majd pedig megközelítőleg ezer év múlva Jézus is annak közelében halt meg. Az Ábrahámról gondoskodó Úr az egész emberiségről gondoskodott.

Végezetül pedig, Ézsaiás könyve gyönyörű 53. fejezetének jelentését is annak fényében érthetjük meg, hogy Jézus az Isten Báránya. Ő volt a „bárány, mely mérszárszékére vitetik” (7. vers), aki „megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkeit őreá veté” (5-6. vers).

Barátaim! Jézus az én bűneimet, meg a tiéteket is hordozta! Jézus, az Isten Báránya, aki helyettünk halt meg, valóban méltó határtalan szeretetünkre!

MEGBESZÉLENDŐ

kérdések

1. Egy író szavaival élve „Jézus halálra született”. Milyen szerepe volt Jézus életének és tanításainak földi szolgálatában?
2. A Bibliában hangsúlyos a véres áldozatok szerepe. Hogyan hat ez a kérdés XXI. századi érzékenységünkre? Legyünk őszinték!
3. Mit jelent számunkra az, hogy „az Úr majd gondoskodik”?

A Közbenjáró

ÜDVÖSSÉGÜNK JÉZUS KEZÉBEN VAN

2010. október 12-én szinte az egész világ lélegzetviasszafojtva figyelte a kockázatos mentőakciót. Hatvankilenc nappal korábban egy hatalmas kőomlás következtében harminchárom férfi rekedt a chilei arany- és rézbányában, ahol dolgoztak, közel 700 m mélyen. Hetekig tartott, amíg a mentőakcióban résztvevő munkásoknak sikerült egy járatot vájni, ami egyre közelebb ért a mélyben rekedt bányászokhoz, és közben készült egy kb. 70 cm széles mentőkabin. Majd a vajat elérték a bányászokat. Vajon eredményes lesz a terv?

A bányászok és a mentőakció története mindenütt megragadta az emberek figyelmét. Kétszáznál is több országból – még Észak-Koreából is – odasereglettek a tévések a helyszínre. A chilei elnök, Sebastián Piñera is a helyszínen várakozott, hogy köszöntse a meleg, áporodott levegőjű börtönből kiszabadult embereket.

Nem sokkal éjfél után a várakozás kitörő örömbé csapott át, amint a mentőkabin felszínre hozta az első bányászt. Villantak a fények, a zenekarok a chilei himnuszot játszották, az emberek öleltek, örömkönnyelek szöktek mindenki

szemébe. A következő huszonegy óra során mind több és több bányász szabaddult ki, míg végül mind a harminchárman ismét találkozhattak a feleségükkel, barátaikkal.

Csodálatos pillanat volt ez, egy rövid időre fellélegezhattunk a média által általában közvetített rossz hírektől, de ez az esemény egészen eltörpül amellet, amikor az egész menny lélegzetviasszafojtva figyelte az eseményeket. Régesrég nemcsak harminchárom ember sorsa, hanem az egész világé forgott kockán. Mi is a mélyben rekedtünk, a bűn bűzös gödrében, menekülési út és minden remény nélkül. Csakhogy Isten Fia bátor mentőakcióba kezdett, átvágva magát a csüggedés kemény szikláin. Munkája akkor ért tetőfokára, amikor a Gecsemáné-kertben a haláltusa, majd a Golgota szégyene várt rá. Az egész világegyetem ámulva és izgalommal figyelte.

Ellen White így ír erről: „Az el nem bukott világok és a mennyei angyalok nagy érdeklődéssel figyelték, hogy a küzdelem miként közeledett a befejezése felé. A Sátán és gonosz szövetségesei, a hitehagyottak légiói elszántan figyelték ezt a nagy pillanatot a megváltás munkájában. A jó és a gonosz hatal-

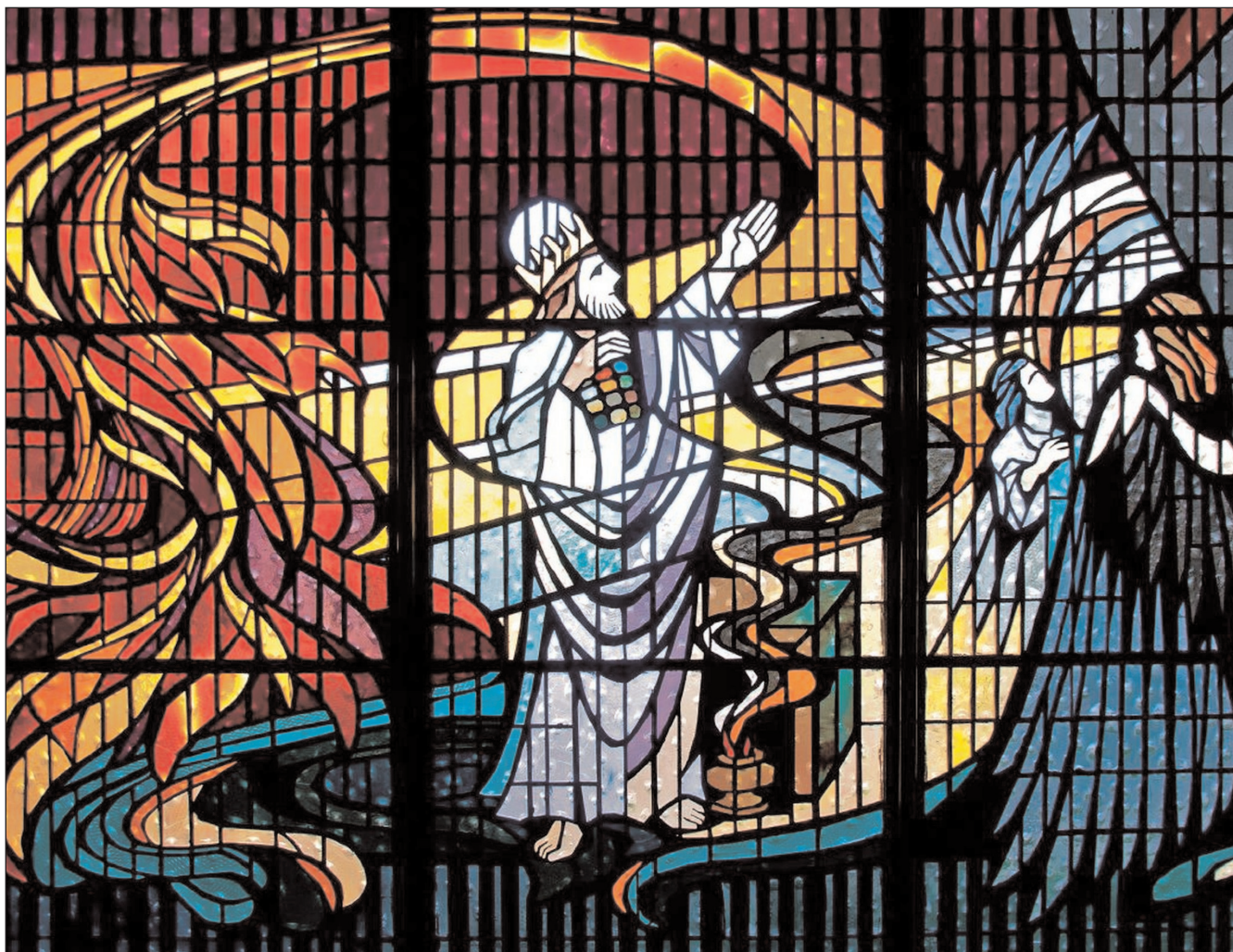
masságok annak meglátására várakoztak, hogy milyen válasz érkezik majd Krisztus háromszor is megismételt imádságára. Az angyalok segítséget kívántak vinni az isteni szenvedőnek, de ez nem történhetett meg. Isten Fia számára nem volt semmi mód a menekülésre. Ebben a szörnyű válságban, mikor minden kockán forgott, mikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, s világosság ragyogott fel a válság órájának sötétségében; és a hatalmas angyal, aki Isten előtt állott, aki azt a helyet foglalta el, amelyről a Sátán levettetett, Krisztus mellé érkezik” (*Jézus élete*. 597. o.).

AZ EGYETLEN

Milyen nagyszerű Megváltó Jézus! Valóban emberré, testté és vérré lett, ezért Ő a Főpapunk, az Isten és ember közötti Közbenjáró. Ő az Isten-ember, aki saját személyében hidalja át az ősszüleink bűnesete által okozott, a mennyet és a földet elválasztó szakadékot.

A földi szentély Jézusra mutatott. Az abban végzett szolgálatok központjában az áldozatok álltak és a pap. A bűnbánó

bűnösök által feláldozott báránysok, kecskék, bikák és ökrök vére Jézusra, az Isten Bárányára mutatott előre, aki majd elveszi a világ bűneit. A pap szolgálata pedig – különösen a főpapé, akinek megadatott az a kiváltság, hogy évente egyszer, az engesztelés napján belépjen a szentek szentjébe – arra a különbségre mutatott, amit a mennyi szentélyben végez az Isten-ember.

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tím 2:5) – írta Pál apostol. „És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltásáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét” (Zsid 9:15).

Csak egy közbenjáró van, csak egy! Más nem kötheti össze a mennyet a földdel! Senki más nem bocsáthatja meg a bűneinket. Más nem állíthatja magáról azt, és nem is szabad megtennie, ami egyedül Jézus lehet és amit csakis Ő tehet meg.

Nem kell embereknek megvallanunk bűneinket, akik azt állítják, hogy ők járnak közben értünk, Istennek közvetítve imádságainkat. Nem! „Van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a miénkért, hanem az egész világért is” (1Jn 2:1-2).

Mennyei Közbenjárónk megérti küzdelmeinket. Tapasztalatból tudja, mit érzünk. Szünetelt és meg is kísértett. Érezte a szomorúság fájdalmát, az elutasítás keserűségét. Bármilyen érijen bennünket, Ő azt már átélte.

A zsidókhöz írt levél nagyszerűen kifejti azt az igazságot, hogy Jézus a Nagy Főpapunk. Az 1. fejezet bemutatja, hogy Ő valóban Isten, feljebbvaló az anyaloknál. „Aki [a Fiú] az ő dicsőségének viszsztatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget...” „Ámde a Fiúról így: A te királyi széked oh Isten örökkön örökké” (Zsid 1:3, 8).

A NAGYSZERŰ KÖVETKEZMÉNYEK

Engedjük, hogy a tudatunk valóban fel-fogja ezt a csodálatos igazságot: Ha Jézushoz fordulunk, egyenesen Istenhez fordulunk! Jézus nem egy közbülső állomás a menny és a föld között, mert Ő Isten. Mindaz, ami igaz Istenre, igaz Jézusra is, így volt ez mindig és így is marad. „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige” (Jn 1:1).

Jézus annyira szeret, hogy a barátainak nevezte (Jn 15:14-15), mint ahogy az Ószövetség Ábrahámot is Isten „barátjának” nevezte (2Krn 20:7). Közösségbe léphetünk vele, de soha ne feledkezzünk meg arról, hogy ki is Ő – Isten! Imádságainkban, énekeinkben, Jézusról beszélve soha ne viszonyuljunk úgy hozzá, mint egy hozzánk hasonló „haverunkhoz”!

Visszatérve A zsidókhöz írt levélhez, az 1. fejezet azt fejtegeti, hogy Jézus való-

ban Isten, a 2. fejezet pedig úgy mutatja be, mint aki igazán emberré lett. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának” (Zsid 2:14-15).

Itt találkozunk ismét a hatalmas mentőakcióval. Jézus nem mást küldött, hanem saját maga jött el, mert a feladatot nem végezhette volna el más. Közülünk valóvá lett, vállalta a legszörnyűbb borzalmat, amitől mindannyian visszariadnánk – a halált. Belépett a halál birodalmába és megtörte hatalmát, a tőle való félelmet, majd feltámadt a halálból, üresen hagyva a sírt!

Igazán Isten, igazán ember – Jézus az Isten-ember, egészen egyedülálló az egész világegyetemben. Ő lett a mennyben értünk szolgáló nagy Főpap. „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért” (17. vers).

Az emberiség történelme során, mint ahogy napjainkban is, az emberek mindig szükségét érezték annak, hogy legyenek papok. Méltatlanságuk tudatában más emberekhez fordultak, akikről feltételezték, hogy közel állnak Istenhez, ezért imáikat és egyéb kéréseiket olyan formában tudják az Úr elé tárni, amit Ő elfogadhat. A valóságban azonban mindig csak egyetlen igazi Pap létezett és létezik, az Isten-ember, aki saját személyében vezet bennünket Isten elé. A többiek csupán az igazi Pap árnyékai lehetnek, nekik is szükségük volt/van a Közbenjáróra, Jézus Krisztusra. Éppen ezért kellett a földi szentélyben még a főpapnak is „miképpen a népért, azonképpen önmagáért is áldozni a bűnökért” (Zsid 5:3).

A hetednap Adventisták nagy becsben tartott igazsága az arról szóló tanítás, hogy Jézus a mennyi szentélyben szolgálatot végző Főpapunk. Ezt a világ elé is kell tárni. Lényegében ez négy fontos területen tölt el bizonyossággal:

1. *A reménységünk valósága.* Ma sok keresztény nem tartja valós helynek a mennyet. Vannak olyan lelkészek is, akik már nem hisznek a feltámadásban, és azt hangoztatják, hogy gyermekeink és unokáink életében valósul meg a halhatatlanság. Jézus folyamatosan végzett szolgálata vi-

szont azt teszi bizonyossá, hogy a menny valóságos hely, és Jézus majd eljön értünk, magával visz oda. „Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyi Felső királyi székének jobbára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sátorának szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:1-2).

2. *A bűnbocsánat valósága.* Bármit is sügjanak érzéseink, van Közbenjárónk, aki „mindenkor él, hogy esedezzen értünk” (Zsid 7:25, új prot. ford.). Az érzések könnyen változnak, de Jézus nem! Még ha mindenki más megbízhatatlannak is bizonyul, „ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja” (2Tim 2:13).

3. *A mennyben elfogadnak.* Oda tartozunk. Nem kell csúszva-mászva, kalapunkat gyűrögetve bekéredzkednünk. Jézus értünk van ott, Ő szívesen fogad. „Lévének annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4:14-16).

4. *A szentély az erő székhelye.* Jézus nemcsak megérti küzdelmeinket és együtt érez velünk, de erőt is ad a győzelemhez: „Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértettek” (Zsid 2:18).

Drága Barátom! Tudod, hogy van Közbenjáród, aki kiáll érted a mennyben? Legyen bármilyen is a múltad, bármilyen messze eltértél az életedre vonatkozó szent, isteni tervtől, az Úr elfogad! A fia, a lánya vagy. Fordulj hozzá és minden gondodat tedd elé! Ő átveszi és nyugalmat ad.

Nemrégiben egy adventista vezetői értekezlet végén az egyik résztvevő elmondta megrázó, személyes történetét. Hét hónappal korábban a feleségével együtt szállt le repülővel Los Angelesben, Kaliforniában. Amint az autókölcsönző-pult felé mentek, a férfi rettenetes mellkasi fájdalmat érzett. A fő artériája teljesen elzáródott. Haldoklott. A felesége ápolónő. Kétségbeesetten kérdezte, hogy nincs-e valakinél aszpirin.

Szerencsére az egyik utaskísérő aznap reggel éppen beletett egy szemet a zsebébe, amit azonnal oda is adott az aszszonynak. A lelkész szíve mégis leállt, de a feleségének sikerült újraélesztenie.

„Tudjátok, milyen érzés volt meghalni?” – kérdezte a lelkész dermedten figyelő hallgatóságától. Élet-halál között vergődve csak egy ének szavaira tudott gondolni:

„Kezem üres, semmit nem hozok, csak keresztetbe kapaszkodom.”

(Augustus M. Toplady)

Ha nem élem meg azt, hogy láthassam, amint Jézus visszajön az ég felhőiben, ha bele kell lépniem a halál hideg vizébe, bár csak ez lenne az én utolsó gondolatom is! Jézus, egyedül Jézus. Ő minden, amit kaphatunk ebben az életben, és Ő lesz minden, amit csak az elkövetkezendő életben akarhatunk. Ő a Megváltónk, Urunk, Barátunk, eljövendő Királyunk – és Közbenjárónk.

MEGBESZÉLÉNDŐ

kérdések

1. Mit jelent számunkra az, hogy Jézus „közülünk valóvá” lett? Mit változtat az életünkön?

---

2. A szerző által felsorolt négy tény közül – reménység, bűnbocsánat, menny és erő – mi az, amit most a legfontosabbnak tartunk lelki életünk szempontjából?

---

3. Mikor ismertük fel igazán, hogy csak a Jézussal való kapcsolat adhat reményt az üdvösségre? Milyen esemény vezetett erre a felismerésre?

Élő kegyelem

SZEMLÉLÉS ÁLTAL ALAKULUNK ÁT

Ha engedjük, hogy Jézus legyen az Urunk, Ő megváltoztat. Isten üdvözítő kegyelme átfurmál, amint nap mint nap Jézussal járunk.

Pál apostol így írt: „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt” (Tit 2:11-14).

Ez a szakasz bemutatja, hogy milyen az Isten kegyelme által élt élet. Minden megváltozik – a döntéseink, a reménységünk és még a szándékaink is.

Nap mint nap döntések előtt állunk. A világ körülvesz mindennel, ami „a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése” (1Jn 2:16), de a kegyelem megtanít nemet mondani és a nemes, jézusi utat választani. Szintén a kegyelem az, ami megtart, miközben Jézus visszajövetelére várunk. Nem tudjuk, mikor érkezik, de biztosan tudjuk, hogy jön,

mert megígérte: „*ismét eljövök és magamhoz veszek titeket*” (Jn 14:3). Már ebben az életben örömmel és békével tölti be a szívünket, de a legjobb rész akkor következik, amikor már szemtől szemben állhatunk meg vele! Jézus kegyelme készlet arra is, hogy azzá váljunk, aminek látni szeretne – „és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik” (Tit 2:14, új prot. ford.).

Isten megparancsolta Izráel népének a pusztában: „*És készítsenek nekem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam*” (2Móz 25:8). A sátortemplomban, a szentek szentjében, a kérubok között megjelenő Shekina-dicsőség bizonyította, hogy megtartotta ígérését: valóban népe között lakott.

ISTEN VÁGYA

Isten még ma is népe között kíván lakni. Most nincs pusztai sátrunk, sem pompázatos jeruzsálemi templomunk, de még csodálatosabb módon tudhatjuk meg, hogy velünk az Isten. A nagy VAGYOK, a világegyetem Teremtője leereszkedik, hogy *bennünk* lakozzon. Már nem sátorban, nem arannyal, ezüst-

tel, drágakövekkel kirakott templomban, hanem a testünkben! „*Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?*” – kérdezi Pál apostol, majd így folytatja: „*Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi*” (1Kor 6:19-20).

Hogyan lakhat Isten bennünk? Ez titok – „*a Krisztus tiközöttetek van, a dicsőségnek ama reménysége*” (Kol 1:27), de tényként ismeri minden férfi és nő, fiú és lány, aki elfogadja Jézust Urának és Megváltójának. Jézus olyan valóságos, mint a legjobb barátunk, sőt, Ő a legjobb Barátunk!

Ezért minden tettünkkel Istent akarjuk tisztelni. Testünk nemcsak élő templom, hanem élő áldozat is, amit dicsérettel és imádatall ajánlunk fel az Úrnak, mert az Ő kegyelme mentett meg. „*Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy számjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat el világhoz, hanem változtatok el a ti elméteknek megújulása által*” (Róm 12:1-2).

Nemcsak egyénenként vagyunk a Szentlélek templomai, mert Istennek az a terve, hogy egész népe szent hajlék legyen, amelyben jelenléte megnyilvánul. *„Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti”* (1Kor 3:16-17).

Isten azt akarja, hogy egyháza az Ő szentségét tükrözze és a szeretet, bölcsesség, isteni kegyelem bemutatója legyen az egész világegyetem számára. Milyen magasztos cél!

Péter ezt a gondolatot taglalja: *„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által”* (1Pt 2:5). Az ókorban a jeruzsálemi templom közel s távol csodálattal töltötte el az embereket. Isten azt akarja, hogy a föld történelmének utolsó napjaiban egyháza ilyen bizonyággá váljon – hogy Jézushoz vonzza az embereket.

Az egyház dicsősége nem fenséges épületekben és költséges létesítményekben van. Fontos, hogy imaházaink „hívogatóak” legyenek, megfelelően képviseljék az Urat, aki benne lakozik, ugyanakkor nem szabad a világi hivalkodás és büszkeség csapdájába sem esnünk! A gyülekezet dicsőségét az abban összejövő nép adja, akik őszintén imádják és dicsőítik az Urat, szeretik, elfogadják egymást.

ALÁZATTAL HALADNI ELŐRE

Egyházunk szerény kezdetek után, a nagy csalódást követően néhány hívővel indult, mára azonban eljutottunk az egész világra. Már 17 milliónál is több megkeresztelt tagot számlálunk; évente legalább 1 millióan csatlakoznak sorinkhoz. Több mint száz egyetemet és főiskolát működtetünk, valamint sok kórházat, klinikát, kiadót.

Áldom Istent mindazért, amit tett és továbbra is tesz közöttünk! Álljunk meg és dicsőítsuk az Urat! Ugyanakkor vigyázzunk, nehogy, miközben egyes szölamokat hangoztatunk, a mi szívünkben is hasonló gondolatok támadjanak, mint Nabukodonozornak: *„Nem ez-e ama nagy Babilon, amelyet én építettem”* (Dán 4:27)?

Amikor valaki belép egy adventista gyülekezetbe, mit tapasztal? Azonnal

érzi, hogy Isten ott van? Vajon melegszéggel, törődéssel, barátságosan fogadják a hívők? A szószékről Isten Igéjének hirdetését hallják? Bemutatják nekik, hogy Krisztus az, aki kegyelmet, reményt és megváltást ad?

A szívemet megremegteti a gondolat, hogy gyakran milyen hiányosságokat mutatnak tetteink. Magasztos imákat mondunk és gyönyörűen éneklünk, miközben felüti bennünk a fejét az öntelt magamutogatás, a vágy, hogy lenyűgözzük az embereket, esetleg visszataszító érzéseket táplálunk azokkal szemben, akik más nemhez, fajhoz tartoznak, akik műveltségben vagy társadalmi helyzetüket illetően különböznek tőlünk – miközben valljuk, hogy Isten maradék népe vagyunk.

Isten szemében az egyház különösen drága. Ez a tevékenységének színtere, ahol a hívők testületében a világ megláthatja az élő kegyelmet. *„A Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen”* (Ef 5:25-27).

Ellen White is számos tanácsot adott azzal kapcsolatban, hogy milyennek kívánja látni Isten az egyházat: *„Az egyház Isten megbízott képviselője emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el és az a küldetése, hogy elvigye az evangéliumot a világra. Isten terve már kezdetől fogva az volt, hogy egyháza az Ő teljességét és hatalmát tükrözze a világnak. Az egyház tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy bemutassák dicsőségét. Az egyház letéteményese Krisztus kegyelme gazdagságának, és általa mutatja be »a mennyi fejedelemségek és hatalmasságok előtt«* (Ef 3:10) *Isten szeretetének végső és teljes megnyilatkozását”* (*Az apostolok története*. 7. o.).

„Bármilyen gyöngének és gyarlónak látszik is, mégis az egyház Isten legnagyobb figyelmének tárgya, kegyelmének színhelye, melyben örömmel nyilvánítja ki szíveket átalakító hatalmát” (i. m. 8-9. o.).

Ellen White másutt azt írja, hogy Krisztus szíve továbbra is az egyházban van (*Christian Service*. 243. o.); az egyház olyan edény, mely Isten drágaköveit tartja (*Testimonies for the Church*. 6. köt. 261. o.), Krisztus erődje a fellázadt világban

(*Medical Ministry*. 89. o.), Krisztus képviselője a földön (*Az apostolok története*. 82. o.), Isten legdrágább kincse a földön (*Krisztus példázatai*. 111. o.) és Isten tulajdona (*Testimonies to Ministers*. 19. o.).

Milyen nagyszerű kiváltság, hogy Isten földi családjának tagjai lehetünk! Soha ne vegyük hát könnyelműen tagságunk kérdését, mintha a gyülekezet egy klub volna, amihez csatlakozunk, ha úgy tartja kedvünk, de éppen olyan könnyen ki is léphetünk belőle!

Az egyház Ura maga Jézus, a mennyei szentélyben lévő hatalmas főpapunk. Értünk végzi szolgálatát, tehát percről percre hajoljunk meg átalakító kegyelme előtt, testünk templomával Őt dicsőítve, építve az egyházat, *„Mely az Ő teste”* (Ef 1:22-23)!

MEGBESZÉLENDŐ

kérdések

1. Mit jelent számunkra a szentség? Isten kegyelme hogyan teszi színesebbé a szentségről alkotott felfogásunkat?
2. Hogyan tudjuk igazán értékelni azt, ahogy Isten eddig vezette az egyházat, miközben óvakodunk attól, nehogy az önteltség csapdájába essünk?
3. Hogyan viszonyul az egyházzal alkotott saját véleményünk ahhoz, ahogy Isten tekint népére? Mi a különbség? Hol találkozik a kettő?

Közeleg az ítélet napja

EZ NEM FENYEGETÉS, HANEM ÍGÉRET

Etudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek, azáltal, hogy feltámasztá őt halottaiból” (ApCsel 17:30-31).

Pál apostol Athénban az Akropolisz-szal szembeni sziklás dombon áll. A köréje gyűlt tömegben filozófusok és kíváncsi járókelők hallgatják, hogy elkapjanak valami új, izgalmas hírt. Pál a városban látott vallási szokásokról kezd beszélni, és az igaz Istenre, az ég és a föld Teremtőjére, minden élet forrására irányítja a figyelmet. Majd rátér mondanója legfontosabb részére, arra, hogy jön az ítélet napja!

Az egész Bibliából hangzik ez az üzenet. Isten, a világegyetem erkölcsi Bírója, számadásra szólít minden férfit és nőt, senki sem menekülhet vagy rejtőzhet el. Az emberek megpróbálhatják tagadni, gondolataikból száműzni, ám továbbra is megdönthetetlen tény marad, hogy közeleg az ítélet napja! „Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus

ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt” (2Kor 5:10). „Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek” (Ézs 66:16). Jézus – aki olyan sokat beszélt az Atya szeretetéről – szintén azt tanította, hogy közeleg az ítélet napja: „De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján” (Mt 12:36).

Bűnös világunkban rengeteg az igazságtalanság. Gyakran előfordul, hogy a szegények nem kapják meg, ami járna nekik, aki pedig meg tudja fizetni a drága ügyvédek is, szabadon távozhat. Korunkban egyre terjed a romlottság, nincs határa azoknak a kegyetlen cselekedeteknek, amelyeket az emberek társaik ellen elkövetnek, amikor látszólag akadálytalanul tör előre a gonosz, amikor „az igazság örökké a szegénypadon, a bűn örökké a trónon ül” (James Russell Lowell: *The Present Crisis*. 1844).

Az Úr azonban azt mondja nekünk, amit az egész emberiséggel is közöl: Közeleg az ítélet napja! A gonoszság nem marad fenn örökké. Az igazságot nem fogják mindig megakadályozni vagy elferdíteni. Isten veszi kezébe a dolgokat;

számadásra szólítja az egész emberiséget.

ERŐSEN ÁLLNI

A Holocaust után sok zsidó elfordult a hittől. Az eseményeket Isten hallgatásának vélték, és többé már nem tudtak hinni. A probléma viszont ennél sokkal régebbi keletű. A Szentírásban több helyen is felbukkan, így a 73. zsoltárban is. A zsoltáros őszintén feltárja küzdelmeit, látva, hogy milyen jól megy sora az Istennel szembehelyezkedőknek. Bevallja: „De én?! Már-már megbanyatlottak lábaim; és kis híja, hogy lépteim el nem iszamodtak. Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét” (2-3. vers).

Vannak olyan emberek, akik nem is gondolnak Istenre, mégis látszólag boldogan élnek – egészségben, gondtalanul, gazdagon, büszkén, kegyetlenül, csúfolódva, rosszindulatúan, szemtelenül (4-12. versek). „És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem” (11. vers)?

Nehéz kérdés volt ez a zsoltáros számára, mint ahogy számunkra is az. A

válasz azonban neki és nekünk is ezekben a szavakban rejlik: „Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát” (17. vers).

A zsolnáros a szentélyben erősödött meg abban, hogy Isten él, még mindig a trónján ül. A maga idejében és módján megálljt parancsol a bűn és a gonoszság uralmának. Isten mindent helyreállít.

Ugyanerről győződhetünk meg mi is a mennyei szentélyre figyelve, ahol Jézus a főpapi szolgálatát végzi. A világ nem marad így örökké. A modern társadalmat átható bűnözés, az emberek alantas tetteit egyszer mindenképpen megítéli a világegyetem Ura. *Közeleg az ítélet napja!*

Sok keresztény egyházban teljesen eltűnt az ítélet tanítása. A hívők talán gépiesen ismételtetik a régi hitvallást: „Krisztus eljön, hogy megítéljen eleveket és holtakat”, a gondolat mégsem jelent számukra már semmit. Hetednapi adventistaként mi azonban teológiánk fontos részének tekintjük ezt a bibliai igazságot. Üzenetünket *A jelenések könyvében* a három angyal jeleníti meg, akik az egész földön hirdetik: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7).

Figyeljük meg, mennyire összecseng ez azzal az beszéddel, amit Pál mondott az Areopáguson! Az apostol megtérésre szólította kétkedő hallgatóit, a mi üzenetünk pedig mindenkinek hangzó felhívás, hogy „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget.” Pál beszélt arról, hogy Isten „rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban”; mi pedig azt hirdetjük, hogy „eljött az ő ítéletének órája.”

A KEGYELEM MEGVÁLTOZTATOTT

Végezetül Pál kijelentette, hogy Isten az általa kijelölt Férfi által ítéli majd meg a világot, akit feltámasztott a halálból – Jézus Krisztus által. Az adventisták üzenetének középpontjában Jézus Krisztus áll. Ez az „örökkévaló evangélium”, az Isten-emberről szóló jó hír, aki üdvösséget szerzett nekünk és aki hamarosan visszajön. Ő az, aki „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7), hiszen „Minden általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3).

Az ítéletben a legfontosabb kérdés a Jézussal való kapcsolatunk. Képtelenek volnánk megmenteni magunkat, bármilyen erővel is próbálnánk. Amikor a nevünkre kerül a sor a mennyben, és az életünkről készült, tévedésektől mentes feljegyzés mindenki előtt feltárul – mindaz, amit tettünk és amit elmulasztottunk megtenni, minden szavunk és legtitkosabb gondolataink – egy kérdés lesz a legfontosabb: Hogyan viszonyultunk Isten Fiához? „Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen öbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivel hogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Jn 3:17-18).

Az életünkre vonatkozó mennyei feljegyzés ugyan önmagában nem adhat okot a reményre, mégis fontos, mert megmutatja életünk irányát. Gyengék vagyunk és hibázunk; igyekszünk, de újból és újból elesünk. Ám minden megállás és újbóli elindulás közben Krisztus kegyelme alakít rajtunk. A változás csendben történik, naponta, amint Isten képe megújul bennünk. Míg Jézussal járunk, naponta átadjuk magunkat neki, Igéjéből táplálkozunk és igyekszünk az Ő dicsőségére élni, egyre jobban kezdünk rá hasonlítani. Amint az egymást mélyen szerető férj és feleség hasonul egymáshoz szokásaiban, sőt megjelenésében is, úgy Jézushoz is kezdenek hasonlítani azok az emberek, akik valóban szeretik Őt.

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségből dicsőségbe, úgy mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).

Vannak olyan adventisták is, akik félnek az ítélettől. Kétkedve és nyugtalanokva élnek, félnek, hogy talán végül nem találhatnak elég jónak ahhoz, hogy beléphessenek a mennybe.

Kedves Olvasó! Te is a félelemben élők közé tartozol? Hadd válaszoljak egyenesen a Biblia alapján! Valóban nem vagy elég jó, és egyedül semmiképp sem juthatnál a mennybe! Jézus azonban tökéletes. Ha Őt választottad Uradnak és Megváltódnak, Ő a helyedre áll. Amikor az Atya rád tekint, csak Fia tökéletes igazságát látja, nem pedig az életed szennyfoltjait.

Igaz lehet? Bízz Isten Igéjében, ahol ez áll: „Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek

Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkíséretett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4:14-16).

Ellen White egyik utolsó üzenetét 1914-ben írta valakinek, akit kételyek és félelmek gyötörték amiatt, hogy vajon elfogadja-e Jézus: „Kiváltságod, hogy üdvösséged tekintetében a lehető legteljesebben, legbiztosabban, a legnemesebb módon rábízhatsz magad Jézus szeretetére. Elmondhatod, hogy Ő szeret, elfogad, bízni fogok benne, mert az életét adta értem” (*Testimonies to Ministers*. 517. o.).

Milyen nagyszerű vigasztalás! Milyen bizonyosság! A mennyben Isten trónja a kegyelem trónusa! A kegyelem az élő reménységünk; a kegyelem az üdvösségünk. Ez valóban jó hír. *Közeleg az ítélet napja!* Hála Istennek!

MEGBESZÉLENDŐ

kérdések

1. A világban tapasztalható igazságtalanságok közül melyek azok, amelyek tekintetében a legegésztőbb szükség van az igazságtételre? Soroljunk fel legalább ötöt!
2. A burjánzó gonoszság, kegyetlenségek és romlottság közepette mi az, ami segít megőrizni bennünk a reményt és az optimizmust?
3. Milyen módon vegyen részt az egyház az igazság képviselésében a világon, miközben Krisztus visszajövetelére várunk?

Haza az Édenbe

KÖZELEBB VAGYUNK A CÉLHOZ, MINT VALAHA

Írta: Ellen G. White

Most a küzdő egyház az éjféli sötétségben lévő, szinte teljesen a bálványimádatra hajló világgal találja szemben magát. Ám közeleg a nap, amikor már megválták a harcot és győzelmet arattak. Isten akarata valósul meg a földön, miként a mennyben is. A népeknek nem lesz a menny törvényétől különböző törvénye. Mindenki boldog lesz, egy egységes nagy család tagjaiként, a dicséret és a hála öltözeteiben – ami nem más, mint Krisztus igazságának palástja. Az egész teremtett világ felülmúlhatatlan szépségében állandó dicséretét és háláját fejezi ki Istennek. A világ a menny fényében fürdik...

Új képet kell alkotnunk a jövőről és a mennyi boldogságról. Álljunk meg az örökkévalóság küszöbén és hallgassuk, milyen kedvesen köszöntik azokat, akik ebben az életben Krisztussal működtek együtt, kiváltságnak és megtiszteltetésnek tartva, hogy szenvedhetnek érte! Amint csatlakoznak az angyalokhoz, koronákat leteszik a Megváltó lába elé, miközben így kiáltanak fel: *»Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és*

tisztességet és dicsőséget és áldást... A királyi székekben ülőnek és a Bárányinak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké« (Jel 5:12-13).

A MEGVÁLTOTTAK KEGYELEM ÁLTAL ÜDVÖZÜLNEK

A megváltottak köszöntik azokat, akik a felemeltetett Megváltóhoz vezették őket. Együttessen dicsóítik Őt, aki meghalt, hogy az emberek olyan életet élhessenek, amely Isten életéhez mérhető. A küzdelem lezárult. Minden megpróbáltatásnak és harcnak vége. Az egész mennyet a győzelem éneke tölti be, amikor a megváltottak Isten trónja körül állnak. Mindenki bekapcsolódik az örömteli dalba: *»Méltó, méltó a megöletett Bárány, aki él, a diadalmas győztes!«*...

Vajon megragad az ihletett látomás? Engeded, hogy gondolataid elidőzzenek e képnél” (*The Adventist Review and Sabbath Herald*. 1908. dec. 17.)!

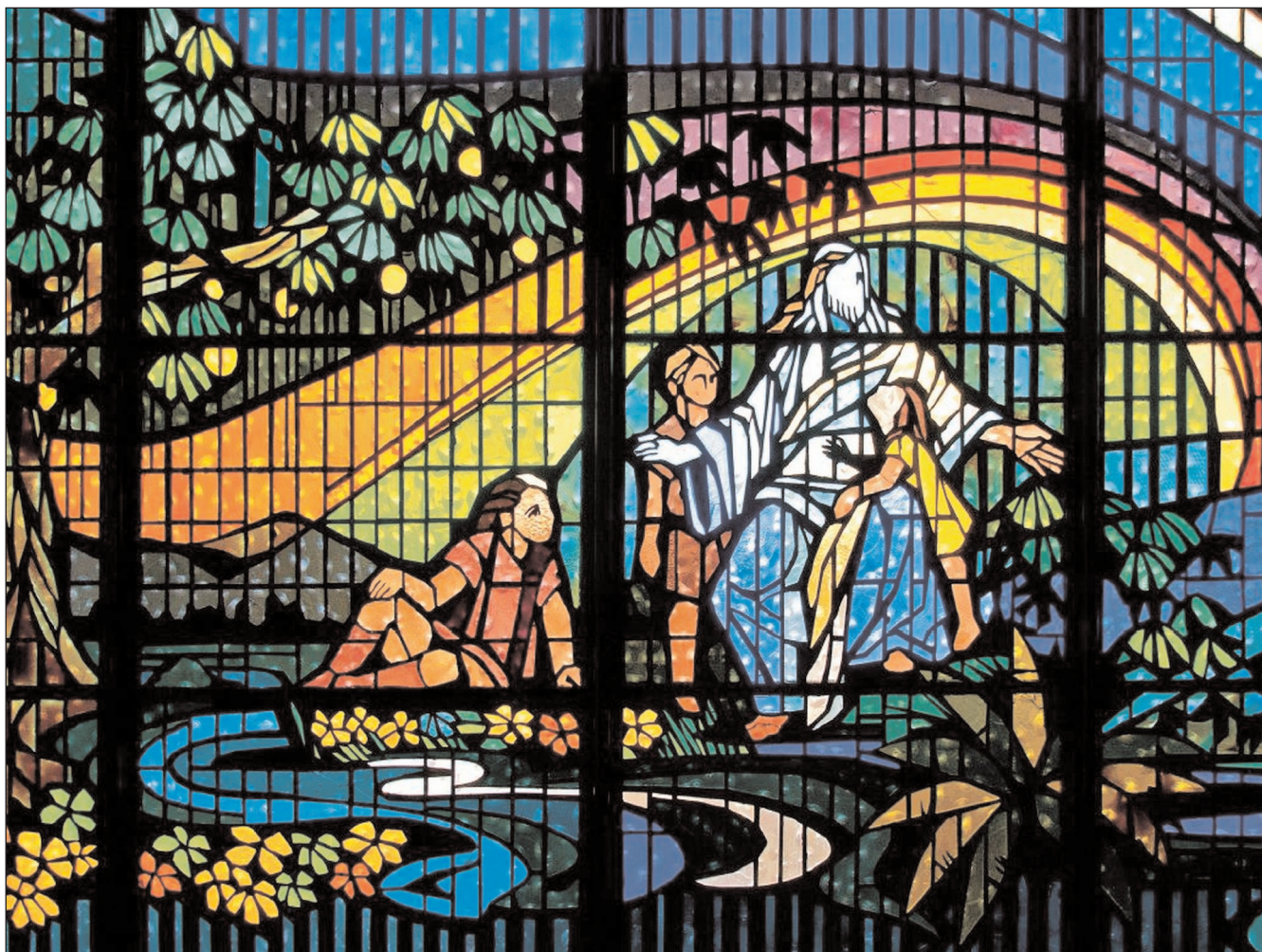
„A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsóítja. A mi

kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ó dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, – amikor mindent megújít – itt lesz *»Isten sátora az emberekkel... és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Isteniük«* (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsóítani fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki *Immánuel – »VELÜNK AZ ISTEN!«*” (*Jézus élete*. 18. o.).

„*»Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala«* (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsöpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve, a prófeta így szól: *»Ragyogása,*

mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke» (Hab 3:4). A megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az »Ő hatalmának rejteke«... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik az örök korszakon át.

A KEGYELEMMEL HELYREÁLLÍTOTT ÉDEN

»Te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom« (Mik 4:8). Mióta a lángoló pallas az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, »Isten tulajdon népének« megváltását (Ef 1:14). Az ember a földet, amely eredetileg az ő birodalma volt, átjártotta Sátánnak, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visszazse-

rezte. Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, »megtaláltatott«. »Így szól az Úr,... aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá« (Ézs 45:18). Ez volt Isten eredeti szándéka a föld megteremtésével. És ez a terv most valóra vált; a földet örökké a megváltottak fogják lakni. »Az igazak öröklík a földet, és mindvégig rajta lakoznak« (Zsolt 37:29)...

A Biblia »házá«-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezetí nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermí gyümölcset, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál...

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. »Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás... mert az első elmúltak.« »Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozík, bűnbocsánatot nyer« (Jel 21:4; Ézs 33:24).

ISTEN VELÜNK LAKOZIK

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa »ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén«... Ezt mondja az Úr: »Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel«... »Íme, az Isten sátorra az emberekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük« (Ézs 62:3; Jel 21:11, 24; Ézs 65:19; Jel 21:3).

»Éjszaka nem lesz« Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe.

Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. »És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket« (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fényvel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni.

»Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány« (Jel 21:22). Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. »Most tükkör által homályosan látunk« (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai viszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közéleben leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A MEGVÁLTOTTAK ÖRÖME

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és legigazabb kifejezésre jut. A büntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel – akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány véreben –, a szent kötelék, amely összekapcsol »minden nemzetség«-et »mennyen és földön« (Ef 3:15) – mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámitó ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani, és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei

elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sirtak az emberi szenvedés láttán, de örömeinek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének híre is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszeret –, amelyek kijelölt pályájukon kerígenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sántánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhár-fájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

»Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülő, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké« (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet» (A nagy küzdelem. 598-602. o.).

MEGBESZÉLENDŐ

k é r d é s e k

1. Mi miatt gondolunk úgy a mennyre, hogy ott igazi öröm van?
2. Hogyan teszi színesebbé mindennapjainkat annak az életnek a valósága, amit Isten készít népének?
3. Mit láthatnak a barátaink és szomszédaink az életünkben, ami miatt ők is szeretnének a megváltottak között lenni a mennyben?

Ellen G. White (1827–1915)
a Hetednapi Adventista Egyház egyik úttörője volt. Az adventisták hite szerint a prófétaság bibliai ajándékával bírt szolgálatának több mint hetvenéves időszakában.

